

P R O Æ M I U M

Quanto majoris momenti est
 quæstio, quæ agitur, tanto
 minus negligi debent difficultates
 quæcumque, etiamsi duntaxat appa-
 rentes, quæ adversus eam moventur,
 ut dissipatis quibuscumque contradi-
 ctionum nebulis, veritas clarius niteat.
 Illam autem, de qua hic agitur, ne-
 mo ignorat esse momentosissimam, ut-
 pote cum ab ea dependeant valor &
 nullitas matrimoniorum contractorum
 ab iis, qui in infidelitate conjuncti,
 ad fidem Christi, suscepto baptisma-
 te, pervenerunt, & eam ob causam
 a sua comparte sunt derelicti. Suffi-
 ceret quidem ad plene refutandam
 opinionem illam novam, quam non-
 nulli inducere conantur, ecclesiæ con-
 suetudinem opponere, prout sæculo
 3. factum est, dum ab hæreticis
 baptizatos varii rebaptizabant; tunc
 siquidem, teste Aug. lib. 2. de bapt.

cap. 9. Sola consuetudo opponeretur inducere volentibus novitatem.

At præsentis circumstantiæ videntur exigere, ut præter illud generale responsum, aliud particulare subjiciam.

Cum ergo adversus dissertationem meam Theologo-Canonicam, in qua, secundum interpretationem SS. PP. & communem ecclesiæ sensum & praxim, sustinui prædicta matrimonia esse valida, prodierit scriptum aliquod, in quo novæ proponuntur difficultates, saltem apparentes, quas in dissertatione mea non tetigi, utpote non propositas ab illis, quibus respondebam, dum dissertationem illam composui, nonnullaque carpantur, quæ in illa asserui, hinc, ut, quantum in me est, nullum super ista quæstione relinquam dubium, & illa dissolvere conabor, quæ objiciuntur, & vindicare, quæ carpuntur.

